

במדינה

מיפלגות

פרטקציה ברומא

מדוע ניסה סגן-השר

שילנסקי דמשטש

מעשה-מירמה

של שליחים מישראל?

סגן-שר דוב שילנסקי הוא אדם מורו. השבוע הוסיף קו נוסף ל- שירותו המזרחי שלו.

האיש, שהניח בשעתו פצצה בי- משרד-החוץ כדי למחות על הס- כמ-השילומים, הוכיח שוב שתגו- בותיו חורגות מן המוסכמות, וגם מן החוקים.

תעודות כשרות. העניין הת- חיל בגילוי כי בקרב ה-נושאים ברומא — מהגרים מברית-המוע- צות שסירבו לעלות לישראל — נערכת התרמה לטובת קרן לבי- וזוהי הקרן המזורה שקמה כדי לספק לרמטכ"ל את הכספים הדר- רשים לו לניסויים האידאולוגיים והחינוכיים שלו, מחוץ למיסגרת תקציב-הביטחון הענקי.

ח"כ עוזי ברעם נרעש מן הידי- עה, הוא זעק חמס: הייתכן כי מוסד ישראלי מוסר לנושאים תעו- דתיכשרות תמורת כסף? מהות העיסקה כלל לא הוטרחה, נאמר לנושאים כי הקבלות של התרומות ללבי תשמשה להם ככרטיס-כניסה לקהילות היהודיות בארצות-הברית ובארצות אחרות. ברעם, שהיה בטוח כי המדובר ביוזמה של לבי, תקף בחריפות מוסד זה.

שילנסקי יודע כבר. או ידע הגילוי השני: לבי כלל לא ידע על העניין כלול. המוסד לא הפיץ את בקשות-ההתרמה ברומא, ולא קיבל אף לירטה שחוקה אחת משם. ברור שנוצר צורך דחוף לפנות למישרת רומא, לאיתור הנוכחים.

בית-הדין לא ידע את החוק - האיש נשלח לכלא

על פי גזר-דין בלתי-חוקי - וכאשר התברר

הדבר, נכלא על פי צווים מינהליים של הרמטכ"ל ושר-הביטחון

ואסר בלתי-חוקי

הפרקליטים עירערו על הוצאת צו-המעצר המינהלי לפני בית- המישפט המחוזי בירושלים.

כמהרץ העירעור הובא לבית-המישפט צו-מעצר מיני- הדני חדש, החתום עלידי שר-הביטחון. הסיבה לכך: צו-מעצר החתום עלידי הרמטכ"ל, כוחו יפה למשך 48 שעות בלבד.

בית-המישפט המחוזי בירושלים דן בעניין בדלתיים סגורות, והח- ליט לדחות את עירעורם של הפרקליטים. בינתיים הגישה הפרק- ליטות הצבאית עירעור על הזכויות לבית-הדין הצבאי לעירעורים, ואילו פרקליטי הנאשם פנו לבג"ץ, כשהם מערערים על החלטת בית- המישפט המחוזי בירושלים.

עתה יושב האורח הישראלי במעצר מינהלי, ועובדה זו מעו- ררת כמה שאלות חסרות-תקדים בחומרתן: **כיצד יתכן שכראש בית-המישפט הצבאי יישב אדם שאינו מכיר בהלכה את החוק, שעליפו הוא דן בדינו נפשות?**

מדוע לא הסבה הפרקליטות הצבאית את תשוי- מתליכם של השופטים לעובדה שאסור היה להם להרי- שיע את הנאשם, ואסור היה להם לגזור את דינו? **האם יתכן להסתמך על עובדות שהתבררו כמישי- פטו שבו זוכה הנאשם כדי להוציא נגדו צו-מעצר מינהלי?**

לשאלה האחרונה יש השלכות חשובות וחמורות. החורגות החרבה מעבר למקרה המיוחד הזה. התהליך המישפטי במדינת-ישראל עלול להשתעבד לשיקולים שאין להם דבר-יוחצידבר עם חוק וצדק. כאשר אנשים, שנערך להם מישפט והם יוצאים זכאים בדינם, מופקדים לשירות-תליבם של הרמטכ"ל או שר-הביטחון, והומרה-ראיות שהובא לבית-המישפט — והתברר כי אינו מספיק להרשעה — די בו לצורך מעצר מינהלי.

יתרה מזו: מיקרה זה עשוי להפריך את הצידוק שנותנים בדרך-כלל למעצר מינהלי: שלמרות שאשמת העציר ברורה, אין חומרי-ראיות מספיק להבאתו לדין. במקרה זה הובא האיש למיש- פט, יצא זכאי בדינו — אך למרות זאת הוצא נגדו צו-מעצר מינהלי!

שופטי בית-המישפט הצבאי בלוד החליטו, ברוב דיעות, להרשיע את הנאשם. גזר-הדין היה חמור: 18 שנות-מאסר. הנאשם, ערבי אורח ישראלי, הושלך לבית-הסוהר.

בני מישפחתו החליטו לערער. הם העבירו את הטיפול בתיק לידי מישר פרקליטים בלתי-אביב.

כאשר עיינו הללו במסקיהדין ובגזר-הדין, נדהמו. התברר להם כי אסור היה להרשיע את הנאשם, כשם שאסור היה לבית-המישפט לגזור לו עונש מאסר או כל עונש אחר. ישיבתו בבית-הסוהר היא בניגוד לחוק.

הסיבה לכך: בית-המישפט הצבאי בלוד, שדן בכל העבירות עליפי תקנות ההגנה לשעת-חירום, אינו בית-דין צבאי רגיל.

בכתימישפט מיוחד זה תיתכן הרשעה-יחדיו רק בדרך אחת: כאשר הרשעה מתקבלת פה-אחד, כשכל שזושת השופטים מסכימים לגבי אשמתו של הנאשם.

לא כך חקה במיקרה זה. רק שניים מן השופטים הסכימו כי האיש אשם, ואילו השלישי התנגד. פירוש הדבר למעשה: עליפי תקנות ההגנה לשעת-חירום יצא האיש זכאי במישפטו. ולבית- המישפט כלל לא היתה סמכות לגזור לו עונש!

לפרקליטים, שהתעניינו כיצד התרחש הדבר, התברר כי בראש ההרכב שדן את הנאשם ישב שופט חדש, שאינו מכיר את "תקנות ההגנה לשעת-חירום" על בוריין, וכלל לא ידע על הדרך היחידה שבה אפשר להשיג הרשעה בכתימישפט-הצבאי.

הפרקליטים התקשרו אל נשיא בית-המישפט הצבאי בלוד, וזה הסכים לכנס מייד את בית-המישפט מחדש. השופט שישב בראש ההרכב כעס על הפרקליטות הצבאית, שלא ספק ידעה שלא היתה לו סמכות להרשיע את הנאשם ולגזור את דינו.

לפני שבוע התכנס בית-המישפט הצבאי בלוד. הפרקליטים תבעו לשחרר את הנאשם אלתר. אך התביעה לא היתה מוכנה לוותר.

התובע הצבאי הוצא צו-מעצר מינהלי החתום עלידי הרמטכ"ל. צו זה הוגף עליפי תיקון חדש לחוק אחר, שהתקבל בכנסת התשיעית. עד עתה נעשה בו שימוש רק לגבי אדם אחד — זה המאיר כהנא.

מאמרו של אורי אבנרי, "פגישה בדמשק" (העולם הזה 2318) טען כי סירובה של ר"ח לקחת חלק במישלחת של כוחות-השלום לכנס המועצה הלאומית הפלסטינית בדמשק — אם תוזמן! — החניק יוזמה זו בעודה באיבה.

על כך הגיבה ר"ח במכתב הבא של דוברת, עוזי בורשטיין: בהעולט הזה (מס' 2317) פורסם תרגום ראיון של ד"ר עסאם סרטאווי בלה מונד. בפירסום הובלטה טענתו של סרטאווי, כי הנהגת אש"ף אינה פועלת לחיזוק מחנה השלום בישראל. כמס' קפה ישירה מביקורת זו פורסם הראיון בהעולט הזה תחת הכר- תרת: "אש"ף עור לבגין" ובהמשך אף, "אש"ף עור לבגין". סרי- טאווי בוודאי מוצא דרכים רבות להשמיע דעותיו באוזני מנהיגי אש"ף, אולם פירסום ראיון עם תוכן כזה בלה מונד, המכוון גם

(הכוונה לתופיק טובי) בעקיפין לאירגוני הרצח הפרו-סוריים, הקוראים לרציחתו של סרטאווי. זו עלילה והסתה נגדו והננו מוחים על כך. אגב הדבר לא מפריע לאורי אבנרי לפרסם באותו גיליון של עיתונו את תוכנית השלום הסורית ולקדמה בברכה.

באותו מאמר נגד מיפלטנו הקומוניסטית מגלה אורי אבנרי, כי היה נסיון ליוזם נסיעת מישלחת מישראל לדמשק. בזמן קיום המועצה הלאומית הפלשתינאית שם (אפריל 81). הוא מספר, כי פנה למכ"ל המיפלגה הקומוניסטית, ח"כ מאיר וילנר, בעניין זה וקיים שיחה ידידותית איתו.

נודע לי, כי באותה שיחה א. אבנרי סיפר למ, וילנר, כי עסאם

ח"כ וילנר ודובר בורשטיין מדוע סירוב מראש?

סרטאווי קיים כמה ימים קודם לכן פגישה בפאריס עם אלוף (מיל') מתתיהו פלד, והם הסכימו ביניהם שסרטאווי יציע לאש"ף להזמין מישלחת מישראל למועצה הלאומית הפלשתינאית בדמשק. סרטאווי אמר למ, פלד, שהוא יציע זאת, "בתנאי שר"ח תיתן הסכמתה לבקשה".

המועצה הפלשתינאית התקיימה כאמור באפריל 81, כלומר לפני הבחירות לכנסת ה-10. אורי אבנרי אמר למאיר וילנר, כי נסיעה כזאת תעזור גם בבחירות... אורי אבנרי מצא לנכון אף להדגיש (המשך בעמוד 8)

פגישה בדמשק:

רק "ח מודה

לקהל הישראלי, מויק, לדעתנו, לעניין השלום, למאבק שוחרי השלום בישראל.

סגן מוכ"ל המיפלגה, ח"כ תופיק טובי מצא לנכון להעיר באופן ענייני, ולהחליטין לא קנטרני, על ראיון סרטאווי ואמר: "סרט- טאווי ואחרים הופכים את היצירות. הבעיה אינה סירוב אש"ף להכיר בישראל או להיפגש עם אישים ישראליים, אלא הבעיה היא סירובם של ממשלת הליכוד ושל הנהגת המערך להכיר בזכר- יות הלאומיות של העם הערבי הפלשתינאי, כולל זכותו למדינה עצמאית משלו בצד מדינת ישראל, ולהכיר באש"ף."

עד כמה שאין כל מקום להאשים אותנו בהתנגדות לפגישת אישי-ציבור מישראל עם מנהיגי אש"ף תעיד העובדה, שבאותה הרצאה אמר ח"כ תופיק טובי: "אנחנו מקדמים בברכה את הנכונות של ח"כ יוסי שריד להיפגש עם יאסר ערפאת כדי לקדם את השלום וההכרה ההדדית בזכויות הלאומיות של שני העמים."

לכל הדעות, התגובה עניינית וזכתה לפירסום בכלי-התיקו- שר. לכן חמורה מאוד תגובתו של אורי אבנרי שכותב: "בכך עזר

ואז בא הגילוי השלישי. לא היה צורך בפעולת-בלשות לגילוי ה- רמאים. הם ידועים לסגן-השר בי- מישרד ראש-הממשלה, דוב שי- לנסקי.

בפאתוס הרגיל שלו הודיע ש- לנסקי שאין ביכולת מה לדאוג. גר- דע לו על העניין כבר לפני כמה חודשים. (בהערה זו ביקש שי- לנסקי להקניט את ברעם, שהת- פאר בגילוי השערוריה. משמע ברעם מתפאר? שילנסקי יודע מזמן!)

מה עשה סגן-השר כאשר נוד- לו העניין? הוא נעזר בסוכני- הסוכנות ברומא כדי לשכנע את- יוומי הפעולה להפסיקה. מכיון שסבר כי אלה פעלו בתום-לב, ל- הודיע על כך למישטרה, וגם ל- טרחה להודיע על כך לקרן לבי- שדרשה שליחים. כל זה היה

מורד-מאוד. מה פירוש המילים, בתום-לב- בהקשר זה? האם היה מותר למישהו להפיי- מיסמכים של לבי? בלי רשו- הקרן?

מה קרה לכספים שנתרמו, ושל- הגיעו מעולם לידי לבי?

במה שונה הפעולה הזאת מכ- פעולת-מירמה אחרת, שבעליה נש- לחים לכלא? מתי הפך עורך-הדין שילנסקי למוסד מישפטי, שהוא גם חוקר- גם תובע, גם גוזר דין וגם מש- ניק הגניבה? יתכן שהתשובה לשאלות אלו- טמונה בגילוי שבא ממקור אחר- בעלי היוזמה היו שלושה שליחי- מישראל. מכיוון שהם זכו בהס- די שילנסקי, סביר להניח ש- שלושתם היו אנשי הליכוד, פרו- טקציונרלים מיפלגתיים. אם כן, ה- לשילנסקי מניע טוב לטשטש א- הפרשה.